

FEM-NOS UN SELFIE

Comerç. Exposició de sanitaris. Hi ha una venedora distreta. Entra un client però la venedora no li fa gaire cas, més preocupada per mirar-se al mirall i consultar el mòbil. Mira al client amb una mica de condescendència. El client es mira un vàter... amb molt interès.

El client es treu una cinta mètrica de la butxaca, s'agenolla al costat de la tassa de vàter i mesura de llarg, d'ample i d'alçada. Treu una llibreteta i apunta les mides. La mida de la llargada la repeteix unes quantes vegades convençant-se que és la mida adequada. La venedora cada vegada el mira més encuriosida. El client mira i remira la tassa i fins i tot hi acaba posant el cap dins. Quan es vol aixecar té dificultats.

Venda: El puc ajudar?

Client: Li ho agrairia...aquest cony d'artrosi no em deixa viure.

Venda: Si ho desitja jo el puc informar de les característiques dels models que tenim exposats.

Client: El cert és que només he vingut per aquest model. La meva dona ja se'l va estar mirant la setmana passada i jo he vingut per saber si ens cap al lavabo.

Venda: L'he vist prenent mides...

Client: Sí, veurà, el nostre lavabo és molt justet i la meva senyora és una mica grassa..., i això que quedi entre nosaltres...

Venda: (es posa la mà a la boca i exclama) oohhhh! Potser a ella no li agradaria saber que vostè va dient que és grassa.

Client: No, clar que no, però com que no em sent, bé, el que li deia, només que aquesta tassa sigui un centímetre més llarga que la que tenim, doncs no ens hi cabria....bé, de cabre-hi sí que hi cabria però no podríem obrir la porta, o tancar-la. No sé si m'explico. Vaja, que xocaria la porta amb la tassa.

Venda: I li encaixa?

Client: Em sembla que no.

Venda: Tinc altres models que...

Client: La meva dona vol aquest i vostè no sap com es posa quan vol una cosa...

Venda: Caram, amb al seva senyora, però només és una tassa de vàter, no crec que ella...

Client: Això s'ho pensa vostè. Ai! No la coneix. No tindria aquest model una mica

més petit?

Venda: Aquest model no el fan de cap altra mida.

Client: Aquest és el model Plenilunio, oi?

Venda: Sí, exactament.

Client: I no podria trucar vostè a la fàbrica i preguntar allà?

Venda: Ja li he dit que són mides estàndards.

Client: Però perquè jo em quedi més tranquil... he d'esgotar totes les possibilitats abans que ella... bé, que m'he d'assegurar... perquè era aquest el model que ella es mirava, oi? El Plenilunio.

Venda: Sí... i recordo que hi va mostrar molt i molt interès. Era exactament aquest i mira que s'hi va estar estona.

Client: Faci'm aquest favor... si li expliqués la de coses que jo he hagut de fer per... per... per ella... Truqui a la fàbrica... si us plau.

La Venda, resignada, es treu el telèfon de la butxaca, marca un número i surt de l'escenari. Ell aprofita per acostar-se a la tassa.

Client: (Torna a mesurar la llargada) Si em quedo aquesta tassa hauré de retallar la porta (fa com si tanqués la porta i queda travada a la tassa. Fa com si entrés al lavabo i li costa posar-se davant de la tassa per pixar perquè tot és molt reduït)

Li sona el telèfon.

Hola amor. Sí, estic a la botiga... sí, una noia molt amable.. sí, tant amable que m'ha recordat a tu... sí, sí,... no dona no, que no m'he descuidat la cinta mètrica... sí, sí, ho estic mesurant tot... ja saps com sóc de meticulós....bé, sí, no sempre, però si la majoria de vegades... d'acord carinyo, a vegades em pixo al terra, però no sempre... noooo, encara no l'he comprada... m'està atenent una venedora molt simpàtica... sí, sí, la mateixa, se'n recorda de tu... de l'altra dia...com dius?... no ho sé perquè... però se'n recorda...que et dic que no ho sé... vaaaaal, ja li preguntaré...sí, sí, no pateixis, ja et trucaré jo quan surti...adéu amor (penja la trucada) Bruixa!

Entra la venedora guardant-se el mòbil a la butxaca.

2

Venda: Disculpi l'espera.

Client: Faci, faci, no es preocupi, que jo vaig fent.... (continua mirant-se la tassa de wàter com si fos una escultura)

De sobte es descorda els pantalons, se'ls abaixa i s'asseu a la tassa. La venedora queda tan estranyada que no sap que dir-li. Ell fa cara de sentir-se còmode. Es treu el telèfon de la butxaca i intenta fer-se un selfie però no arriba.

Client: No sé si em falta braç, però no acabo de veure'm del tot.

Venda: Veurà... és que... vaja, que aquests models són per mirar però és que vostè, així... doncs, no sé què dir-li...

Client: Ah, però m'ha de dir alguna cosa? Perquè estic provant empíricament un producte en el qual estic interessat?

Venda: És què...

Client: Oi que si vostè vengués butaques veuria lògic que jo les provés, inclús m'animaria a fer-ho?

Venda: Doncs...

Client: I si fos venedora de cotxes em voldria deixar conduir el model que em voldria encolomar, oi.

Venda: Eeeehhhh...

Client: Doncs aquí el que tenen vostès és una botiga de tasses de wàter, per posar-hi el cul, aleshores és del tot lògic que jo ho estigui provant.

Venda: D'acord, doni's pressa.

Client: Quan una persona està a un wàter no se li ha de donar pressa. Tothom té el seu ritme. Cadascú té la digestió que té.

Venda: És per si ve algú...

Client: Res, una foto per enviar-la a la meva dona i ja estarà. (però a ell no se'l veu convençut. Estira el braç amb el mòbil)

Venda: Passa alguna cosa?

Client: Que no m'arriba el braç. Li faria res fer-me vostè la foto? Venda: Miri, em sembla que això s'està excedint de les meves obligacions. Client: Li explico una cosa? Jo era comercial d'una empresa de matalassos.

Venda: Ah, si?

Client: Doncs sí, i deixi'm dir-li que mai ha de perdre de vista que al client se l'ha de satisfer, se l'ha de mimar, aplicar a rajatabla allò que el client sempre té raó, dona molt bon resultat. Li estic parlant des de l'experiència, trenta

cinc anys venent matalassos.

Venda: Això són molts anys.

Client: Exactament. Un veterà. Sap què va dir el director general de l'empresa el dia que em vaig jubilar?

Venda: No podria dormir sense saber-ho (burleta)

Client: Va dir: En Pascual és capaç de vendre-li un llit de matrimoni al papa de Roma. Ja pot veure vostè quines aptituds tenia jo per vendre....

Venda: Em deixa vostè bocabadada...

Client: Doncs hagués hagut de veure com de bocabadats que van quedar al Vaticà quan m'hi vaig presentar amb un catàleg de llits de matrimoni pel papa.

Venda: Però no s'havia jubilat?

Client: Sí, i tant, però entre els companys van recollir uns calerons i em van regalar un viatge a Roma... i com que la meva dona és molt creient, què dic creient, és una feligresa de missa setmanal i beata de rosari diari, doncs cap al Vaticà.

Venda: I li van comprar el matalàs de matrimoni?

Client: Que vaaaa! Jo m'havia envalentonat. Vaja, que me habia venido arriba, que diuen, però res, quan vaig veure la cara d'aquell guàrdia suïss, vaig comprendre de seguida que estava fent el ridícul i compti, queestic segur que no va entendre cap paraula del que li vaig dir, que sinó a part d'excomunicar-me, també em foten a la garjola!. Però bé, no ens desviem del tema. Em fa la foto o què? Que la meva dona, entre altres virtuts té la de ser mooolt impacient i deu trobar estrany que no li digui res.

Venda: Passem-ne via. (li agafa el mòbil i mira d'enquadrar-lo)

Client: Faci-me'n una de cada banda i una de frontal, perquè ella es faci una idea.

Venda: Vaja, ara s'ha apagat la pantalla...

Client: Hi ha un botonet al costat...

Venda: Dret o esquerre?

Client: No ho sé, esperi que vinc.

Venda: No, no s'aixequi, no fa falta.

Client: Ho ha trobat ja?

Venda: Ho estic buscant.

Client: Ja vinc, ja vinc (es posa dret i ella es gira per no veure'l. Va poc a poc amb els pantalons als turmells) Però com m'ha de fer les fotos si està girada cap a l'altra banda?

Venda: És que tot això és molt violent.

Client: Au va! El que és violent és el que cobren vostès per una tassa com aquesta, feta amb motllo. Ni que fos d'or! (agafa el mòbil i el posa en marxa) Tingui, ja està (torna al wàter i s'hi asseu) Enquadri'm bé

Venda: Vejam... l'ocelleet.

Client: Vol veure'm l'ocellet? Ara vol que em torni a aixecar? Venda: Ai, que no, que no és el que vostè pensa, perdoni. Va, un, dos i tres. Client: Ara l'altra banda.

Venda: Torne-m'hi, un, dos i tres.

Client: Ara per davant i ja estarà.

Venda: No en vol cap pel darrera?

Client: Això, això, pel davant i pel darrera...

Venda: Era un dir, senyor Pascual, era un dir...

Client: Vejam com han quedat? (s'aixeca cordant-se els pantalons)

Venda: Mentre les mira, vaig a veure si m'ha arribat un fax. Client: Faci, faci, els jubilats no tenim mai pressa... només per dinar.

La venedora surt d'escena.. El client manipula el telèfon. Envia les fotos a la seva dona.

Esperança, has rebut les fotos?... què et sembla? ...sí, sí, una venedora molt simpàtica... sí, sí, tant que em recorda a tu... no, no és ben bé igual... a tu de jove... noooo, no estic dient que ara siguis vella, vull dir... que ja saps què vull dir?.... clar que m'he abaixat els pantalons, ja saps

5
que no acostumo a cagar amb els pantalons i els calçotets posats.... sí, sí, ja ho sé que tot arribarà, que és qüestió de temps... Aaaah, que tant te fa que ensenyi el cul a qui vulgui?.... Valga'm Déu, amb aquestes em surts ara?...Els mitjons? Què els passa als meus mitjons? ... i ara!, la venedora ni se n'haurà adonat que un era negre i l'altre blau...

Entra la venedora posant-se el seu mòbil a la butxaca.

Venda: I així que hi diu la seva senyora?

Client: Ah, sí, la foto. Doncs que m'ha demanat si ens pot fer vostè un favor. Vaja,

fer-li a ella.

Venda: No l'entenc, no sé què vol dir.

Client: Segons la meva dona, les carns d'un home no cauen com les d'una dona.

Venda: Continuo sense entendre res.

Client: Ella diu que la carn dels homes té un caient, més rotund, més de carnes prietas. En canvi, les carns de les dones són més pellaringoses.

Venda: Això que diu, a part de ser d'un masclisme escandalós, és una teoria científica o s'ho ha inventat la seva dona?

Client: Ep, que la meva dona és una persona molt llegida i si diu això és que es basa en algun article científic.

Venda: Caram! Amb gent com la seva dona els altres ens sentim ignorants.

Client: Ella es passa el dia llegint. Veurà, ens hem d'assegurar que la tassa del wàter sigui l'adequada, perquè ella s'hi passa moltes hores llegint. Té llibres als costats, al davant i al darrera. Ella viu al lavabo folrat de prestatgeries amb llibres.

Venda: La seva dona està malalta, oi?

Client: Bé, ella té uns quants síndromes... que ara no venen al cas, però tornant a allò que ella demana...

Venda: Ah, sí, el favor que deia...

Client: Ella voldria una fotografia de vostè asseguda a la tassa del wàter. Per fer-se'n a la idea de com quedaria ella.

Venda: És una broma, oi?

Client: Una broma? La meva dona fent una broma?

6

Venda: No parlo de la seva dona, parlo de vostè. És una broma això que vol una foto meva asseguda a la tassa del wàter, oi?

Client: Vàlga'm Déu, bromejar jo amb coses de la meva dona? No se'm passaria mai pel cap! Escolti, li vaig a confessar un secret. Quan la vaig conèixer ella era vídua.

Venda: I...?

Client: El seu primer marit es va suïcidar, va perdre les ganes de viure perquè ella li va posar les banyes.

Venda: Què fort!

Client: Es va llançar des d'un sisè pis, pensant que li havia posat ales en comptes de banyes.

Venda: Au, va, no m'ho crec.

Client: Li ho juro, però no ho expliqui a ningú. Vaaaa, posis per la foto, jo tampoc ho diré a ningú.

Venda: Que no, que jo no m'escarxofo davant de qualsevol.

Client: Recordi que jo sóc el client, no qualsevol.

Venda: Però jo soc una venedora que no es ven a qualsevol preu.

Client: Quant?

Venda: Dos mil euros.

Client: Mil.

Venda: Mil cinc-cents.

Client: Adjudicat per mil cinc-cents euros.

La Venda s'asseu a la tassa. Ell mou el cap negativament. Ella fa com si no entengués el què li diu. Ell finalment li indica que s'ha d'abaixar les calces. Ella ho fa i es torna a posar a la tassa.

Client: Entengui-ho, la meva dona és molt rigorosa amb els detalls.

Venda: Mil cinc-cents, pensa en això, pensa en això...

Ell li fa unes fotos. Ella cada vegada se la veu més disposada.

Client: Bé, només falta enviar-ho i creuar els dits.

7

Venda: Sí, creuem els dits perquè em sembla que mai he tingut una venda tan complicada.

Client: Ep, que jo encara no li he dit que compraré res, eh?

Venda: Noooo, que va, si jo ja no penso res. (es treu un paper i un bolígraf de la butxaca i apunta) El meu número de telèfon.

Client: Al final és vostè qui em dona el seu número, sense que jo li hagi demanat. No puc negar que encara tinc un cert encant...

Venda: Ha ha ha. El meu número li dono perquè ja m'està fent vostè un bizum per mil cinc-cents euros.

Client: Es poden fer pagaments a terminis?

Venda: Aquests favors especials es paguen a toca teja.

Client: D'acord, sóc un cavaller i responsable de les meves accions. Envio la foto a la meva dona i li faig el bizum a vostè.

Venda: Perfecte, mentrestant aprofito per anar al lavabo... al de veritat. Ella marxa d'escena. Ell envia la foto... Al cap de poc truca a la seva dona.

Client: L'has rebuda?... què et sembla? ... t'hi veus? ja ho sé que amb aquestes faldilles quasi no es veu la tassa...

Entra la Venda. Parla pel mòbil. Veiem el Client i la Venda parlant entre ells.

Venda: Doncs que s'hi torni a posar i que s'arregui les faldilles per veure bé la tassa, que és on tenim interès, no en les seves faldilles i mira que m'agradi (mentre, va jugant amb un vaivé amb les seves faldilles)

Client: No, ara no li puc demanar res més. Que ja porto gastats mil cinc-cents euros.

Venda: Collons Pascual! Com a venedor podies ser un crack, però com a comprador ets un desastre.

Els dos pengen el seu telèfon i es miren.

Client: Un desastre? Tu què haguessis fet?

Venda: No em traspassis a mi la teva incompetència.

Client: He tingut un moment de debilitat.

Venda: Només un moment de debilitat? Et penses que no t'he escoltat quan m'has dit bruixa?... Ah... i també m'has dit grassa.

8

Client: Haurà estat quan m'he donat un cop amb la puta tassa aquesta i m'he fet mal a la cuixa, cuixa, no bruixa. Hauré dit ai la cuixa amb la puta tassa, ni bruixa, ni grassa.

Venda: Tu no creus que jo sigui una bruixa, oi? tampoc estic grassa, oi amor?

Client: Jo no m'atreveria ni a pensar-ho.

Venda: Entesos. Aquest és el meu Pascual. Ostres! Encara no hem fet la foto per l'àlbum.

Client: És veritat. Vinga, posem-nos-hi.

Els dos s'asseuen a la tassa.

Venda: Comencem a tenir una bona col·lecció de fotos d'aquests teatrillus que ens muntem a les tardes, oi?

Client: (amb el mòbil a la mà, estirant el braç) Que no, que no hi cabem, i no és perquè tu t'hagis engreixat, és que el meu braç no dona per més.

Venda: Ja t'ho dic sempre, emporta't el pal de selfis.. Oh...Em sembla que ve algun venedor. Qui comença?

Client: Comença tu. T'has pensat alguna cosa?

Venda: Diré que volem un bidet, i que el volem provar. Els dos! I li diré que el xorrito ha de ser potent, dels que fan gustirrinin. Agafa el mòbil i filma ho, que es cagarà patas abajo.